

Sygn. akt II Ka 454/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borek

Sędziowie: SSO Grażyna Artymiak (spr.)

SSO Grzegorz Maciejowski

Protokolant: st.sekr.sądowy Ewa Gronko

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Rzeszowie - Danuty Czarnoty

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 grudnia 2015 r.

sprawy **M. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Leżajsku

z dnia 14 lipca 2015 r., sygnatura akt II K 251/15

I. **utrzymuje w mocy** zaskarżony wyrok,

II. **zwalnia** oskarżonego M. W. od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, a poniesionymi w tym zakresie wydatkami obciąża Skarb Państwa.

SSO Grzegorz Maciejowski SSO Andrzej Borek SSO Grażyna Artymiak

Sygn. akt II Ka 454/15

UZASADNIENIE

wyrok z dnia 7 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Leżajsku wyrokiem z dnia 14 lipca 2015 r. w sprawie o sygn. akt II K 251/15 uznał oskarżonego M. W. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk polegającego na tym, że oskarżony w dniu 16 marca 2015 r. w K. powiatu (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (nie mniej niż 1,68 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził samochód osobowy marki D. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym przestępstwa dopuścił się będąc prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, orzeczonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łąncucie VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w L. z dnia 6 maja 2013 r., sygn. akt VII K 201/13 w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Za tak przypisany występki Sąd Rejonowy na podstawie art. 178a § 4 kk skazał oskarżonego M. W. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz

prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 6. Natomiast na podstawie art. 627 § 1 kpk Sąd zwolnił oskarżonego M. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego zaskarżając powyższy wyrok w części, tj. odnośnie pkt I skazującego oskarżonego na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz pkt II orzekającego wobec oskarżonego na podstawie art. 42 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres lat 6. Skarżący zarzucił:

- 1) rażące naruszenie prawa materialnego mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, w szczególności art. 53 § 1 i 2 kk poprzez nieuwzględnienie postawy oskarżonego przed jak i po popełnieniu przestępstwa, w szczególności postawę oskarżonego w trakcie postępowania przygotowawczego, jak również w trakcie postępowania przed Sądem orzekającym;
- 2) obrazę przepisów postępowania mających wpływ na treść zaskarżonego wyroku w szczególności:
  - a) art. 4 w zw. z art. 7 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i nieuwzględnienie zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie dowodów poprzez nie uwzględnienie okoliczności łagodzących mogących mieć wpływ na wymiar kary,
  - b) art. 4 kpk i art. 410 kpk poprzez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego co w konsekwencji doprowadziło do oparcia wyroku na nie wszystkich okolicznościach, które winne stanowić podstawę orzeczenia;
- 3) art. 438 pkt 4 kpk tj. rażącej niewspółmierności kary pomimo, że oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu w tym wyraził skruchę, przeprosił za swe postępowanie co doprowadziło do szybkiego zakończenia postępowania.

Wskazując na powyższe zarzuty Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części tj.:

- a) pkt I, poprzez skazanie oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres próby lat 4 oraz zasądzenie wobec oskarżonego kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 100,00 zł,
- b) pkt II, poprzez orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego z art. 42 § 2 kk tj. zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat.

Ewentualnie Skarżący wniósł o uchYLENIE zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Apelacja wniesiona przez obrońcę oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Poprzedzając rozważania odnoszące się do zarzutów sformułowanych w środku odwoławczym, zauważyć należy, że procedowanie w przedmiotowej sprawie przebiegało prawidłowo. Sąd Rejonowy należycie przeprowadził postępowanie dowodowe pozyskując obiektywne i jednoznaczne w swojej wymowie dowody, które pozwoliły na zrekonstruowanie przebiegu zdarzenia oraz wyprowadzenie trafnych wniosków co do możliwości przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie popełnienia zarzucanego mu przestępstwa. Ocena zgromadzonego przez Sąd I instancji w sprawie materiału dowodowego nie nasuwa zastrzeżeń. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, Sąd Rejonowy zaprezentował, którym dowodom oraz w jakim zakresie i dlaczego dał wiarę, a które, w jakiej części oraz z jakich powodów odrzucił, odmawiając przyznania im atrybutu wiarygodności. Przebiegowi rozumowania Sądu Rejonowego nie sposób odmówić logiki, zarzucić sprzeczności czy dowolności wnioskowania. Analiza oraz

ocena zgromadzonych dowodów została przeprowadzona przez Sąd I instancji zgodnie ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zasadami prawidłowego rozumowania.

Zauważyć jednocześnie należy, iż zarzut obrazy prawa materialnego może być podnoszony jedynie wówczas, gdy nie są kwestionowane ustalenia faktyczne. Podnosząc zarzut rażącej niewspółmierności kary i jednocześnie obrażając art. 53 kk stanowiącego dyrektywy wymiaru kary, apelujący odnosi się do tych samych argumentów, a mianowicie do postawy oskarżonego, której Sąd Rejonowy miał nie uwzględnić, dopuszczając się tego poprzez obrażając przepisów postępowania, również zarzuconą przez Skarżącego. Dlatego też w pierwszej kolejności odnieść należy się do podniesionego zarzutu obrazy przepisów postępowania.

Skarżący, nie wykazując w sposób wyraźny wpływu wskazywanych uchybień przepisom postępowania na treść zaskarżonego wyroku, podejmuje w gruncie rzeczy jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, prezentując nader ogólnikową, wybiórczą i subiektywną ocenę dowodów oraz poczynionych na ich podstawie ustaleń odnoszących się do nieuwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności, które w ocenie Skarżącego były okolicznościami łagodzącymi, które przez to mogły mieć wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego. Argumenty przywołane przez autora apelacji żadną miarą nie mogą przekonywać o tym, że dowody, które stanowiły dla Sądu I instancji podstawę ustaleń faktycznych ocenione zostały w sposób wadliwy i obciążone zostały takimi – wskazywanymi przez apelującego - mankamentami.

Wbrew twierdzeniom Skarżącego, Sąd I instancji nie dopuścił się wskazanych w apelacji naruszeń przepisów prawa procesowego, a w szczególności nie doszło do naruszenia przywoływanych przepisów art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk. Dla uznania zasadności podniesionego zarzutu naruszenia art. 4 kpk nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez Sąd I instancji. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd Rejonowy – jak już uprzednio podano – poddał analizie wszystkie przeprowadzone w sprawie dowody i to zarówno te dla oskarżonego korzystne, jak i niekorzystne. Wskazał też, którym dowodom i w jakim zakresie dał wiarę, a którym tej wiary odmówił. Powody swojego rozstrzygnięcia Sąd uzasadnił w sposób wyczerpujący i przekonujący. Ocena ta zdaniem Sądu Okręgowego nie wykracza poza granice określone dyspozycją art. 7 kpk. Nie można także podzielić zarzutu obrońcy oskarżonego jakoby przeprowadzona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była dowolna i wybiórcza. Chybiony jest również podniesiony przez Skarżącego zarzut naruszenia art. 410 kpk poprzez oparcie wyroku nie na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy, a nie uwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Nie sposób podzielić poglądu obrońcy oskarżonego, że okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego zostały przez Sąd Rejonowy pominięte, albowiem jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, Sąd ten dokonując oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, okoliczności takich w realiach niniejszej sprawy nie stwierdził, co w konsekwencji spowodowało brak możliwości ich uwzględnienia w podstawie faktycznej orzeczenia, chociaż w uzasadnieniu zwolnienia oskarżonego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych odwołał się do jego trudnej sytuacji rodzinnej i materialnej. Nie można zatem twierdzić, by Sąd jednostronnie oceniał zebrany materiał dowodowy. Skarżący nie przedstawił zresztą żadnej argumentacji na poparcie tak stawianego zarzutu.

Nadto, okoliczność, że Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w danym zakresie, a więc podanej przez niego wersji przebiegu zdarzenia (odnośnie ilości spożytego alkoholu), nie oznacza naruszenia przepisu art. 410 kpk, a tym bardziej zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 kpk. Wskazać należy, iż w ramach realizacji zasady zawartej w art. 7 kpk Sąd może uznać za wiarygodne zeznania świadka (lub wyjaśnienia oskarżonego), co do niektórych przedstawionych przez niego okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka (czy też wyjaśnieniom tego samego oskarżonego), co do innych okoliczności – pod warunkiem jednak, że swoje stanowisko w tej kwestii w sposób przekonujący (jak to ma miejsce w niniejszej sprawie) uzasadni (OSNKW 1974/7-8/154, OSNKW 1975/9/133). Powyższe odnosi się także do oceny pozostałych dowodów zgromadzonych w toku postępowania. Wszystkie te wymogi spełnia ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji i zaprezentowana w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Skoro zatem ocena zebranych w sprawie dowodów, w tym także wyjaśnień oskarżonego, opinii biegłego sądowego i

dokumentów dokonana została przez Sąd Rejonowy z należytą starannością i wnikliwością, nie zawiera błędów natury logicznej, jest zgodna ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, to pozostaje ona pod ochroną art. 7 kpk.

Za bezzasadny należało także uznać zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej oskarżonemu M. W.. Z rażąco niewspółmiernością kary, w rozumieniu art. 438 § 4 kpk, mamy do czynienia, gdy przy orzekaniu kar jednostkowych lub kary łącznej nienależycie uwzględniono zawarte w kodeksie karnym dyrektywy jej wymiaru (art. 53 § 1 kk, którego obrazę zarzuca Skarżący niezależnie od podniesionego zarzutu niewspółmierności kary). O karze rażąco niewspółmiernej można przy tym mówić tylko wówczas, gdy wymiar ten pozostaje w rażącej dysproporcji w stosunku do kary, jaką zazwyczaj wymierza się za dany czyn (dane czyny) przy uwzględnieniu wspomnianych dyrektyw jej wymiaru. Nie może więc chodzić tutaj o zwykłą nieproporcjonalność lecz o nieproporcjonalność zasadniczą, której poziomu w żaden sposób nie da się zaakceptować (T. Grzegorzczak, J. Tylman, Polskie postępowanie karne, Warszawa 2001, s. 779; A. Bulsiewicz [w:] A. Bulsiewicz i in. Przebieg procesu karnego, Toruń 2003, s. 203 i in.; wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 12 lipca 2000 r., sygn. akt II AKa 116/00, Prokuratura i Prawo - orzecznictwo 2002, z. 1, poz. 29).

W przedmiotowej sprawie obrońca w treści apelacji zarzucił rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego, zaskarżonym wyrokiem kary pozbawienia wolności w wymiarze 6 miesięcy bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, pomimo, iż oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu, w tym wyraził skruchę i przeprosił za swoje postępowanie, co doprowadziło do szybkiego zakończenia postępowania. W ocenie Skarżącego Sąd powinien wziąć pod uwagę przy wymiarze kary, przyznaniu się oskarżonego do winy, wyrażony przez niego żal związany z popełnieniem czynu zabronionego, chorobę na którą cierpi oskarżony, a to zespół zależności alkoholowej, podjęcie leczenia odwykowego, jak również przestrzeganie porządku prawnego oraz pomoc konkubinie w utrzymaniu rodziny.

Odnosząc się do tych twierdzeń obrońcy oskarżonego podkreślić należy, iż za czyn z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178a § 4 kk przypisany oskarżonemu została orzeczona kara w dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Nadto mając na uwadze okoliczności faktyczne niniejszej sprawy nie sposób uznać, iż zaszyły jakiegokolwiek okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem wobec oskarżonego środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności (art. 69 § 4 kk). Zauważyć należy, iż oskarżony jest osobą już dwukrotnie karaną za przestępstwo podobne, a to:

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 11 września 2012 r. (sygn. akt II K 347/12) za popełnione w dniu 17 czerwca 2012 r. przestępstwo z art. 178a § 1 kk, za które orzeczono wobec M. W. karę 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat, orzekając dodatkowo wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat, a także
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 6 maja 2013 r. (sygn. akt VII K 201/13) za popełnione 12 listopada 2012 r. przestępstwo z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 178 § 4 kk za które M. W. skazany został na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 3 oraz orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 2.

Mając na uwadze powyższe oraz pamiętając, że wykonanie kary 3 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego wyrokiem z dnia 11 września 2012 r. (sygn. akt II K 347/12) zarządzone postanowieniem z dnia 18 października 2013 r., a M. W. jej nie odbywał z uwagi na odroczenie jej wykonania i następnie warunkowe zawieszenie jej wykonania postanowieniem z dnia 20 lutego 2015 r. na okres próby 2 lat. Nie można pominąć jeszcze faktu, iż M. W. wyrokiem z dnia 29 maja 2013 r. (sygn. akt VII K 348/13) za popełnienie przestępstwa z art. 278 § 1 kk został skazany na karę 4 miesięcy ograniczenia wolności, której wykonanie również warunkowo zawieszono na okres próby 2 lat.

W realiach niniejszej sprawy prawidłowo zauważył Sąd I instancji, iż oskarżony w niedługim okresie od ponownego zawieszenia wykonania kary orzeczonej wobec niego wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 11 września 2012 r. II K 347/12 – 20 luty 2015 r. (niespełna 4 tygodnie), dopuścił się – w dniu 16 marca 2015 r. - kolejnego czynu zabronionego podobnego, do tych za które wcześniej był skazywany na kary pozbawienia wolności

z zastosowaniem środków probacyjnych. Powyższe przesądza o negatywnej prognozie kryminologicznej wobec oskarżonego, co słusznie zaznaczył Sąd Rejonowy jako przeszkoda w kolejnym wymierzeniu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Charakter popełnionego przez oskarżonego występku, dobra chronione, w które godził tym czynem, a zwłaszcza zachowanie oskarżonego cechujące się rażącym lekceważeniem porządku prawnego wskazują, iż nie tylko chybia jest powoływanie się przez obrońcę oskarżonego na jego skruchę, potępienie swojego negatywnego zachowania, czy też przyznanie się przez niego do przestępnych czynów bowiem niewątpliwym w realiach niniejszej sprawy jest, iż orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie spełni celów prewencyjnych i wychowawczych kary, czego dowiódł sam oskarżony swoim nazbyt swobodnym podejściem do respektowania porządku prawnego, a przede wszystkim treści prawomocnych wyroków skazujących, zwłaszcza że każdorazowo orzekany był wobec niego środek karny, do którego nie stosował się popełniając kolejne przestępstwa. Mając na uwadze powyższe, słusznie Sąd I instancji uznał, iż tylko kara pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełni zadania wynikające z prewencji szczególnej i ogólnej, a w odczuciu społecznym będzie stanowić właściwą odpłatę za czyn przypisany oskarżonemu. Tak wymierzona oskarżonemu przez Sąd I instancji kara nie jest rażąco surowa i z tych powodów brak było podstaw do uwzględnienia podniesionego przez Skarżącego uchybienia z art. 438 pkt 4 kpk.

Sąd Odwoławczy nie podzielił też zarzutu obrońcy oskarżonego dotyczącego obrazy art. 53 § 1 i 2 kk poprzez nieuwzględnienie postawy oskarżonego tak przed, jak i po popełnieniu przestępstwa, w szczególności postawy oskarżonego w trakcie postępowania przygotowawczego, jak również w trakcie postępowania przed Sądem orzekającym. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż Sąd Najwyższy w licznych orzeczeniach zawarł stanowisko co do charakteru normy prawnej, której naruszenie może stanowić podstawę zarzutu obrazy prawa materialnego, wskazując, że powinna to być norma o treści stanowczej, zawierająca niezrealizowany w zaskarżonym orzeczeniu nakaz lub pominięty zakaz. Takiego charakteru nie ma przepis art. 53 kk., formułujący dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., II KK 50/07, Biuletyn PK 2007, nr 16, s. 14 i z dnia 26 lutego 2007 r., IV KK 41/07, Prok. i Prawo - orzecznictwo 2007, z. 9, poz. 14). Wybór dyrektywy społecznego oddziaływania kary jako wiodącej leży w uprawnieniach sądu wymierzającego karę. Zaznaczyć należy, iż Skarżący kierując uwagę Sądu odwoławczego na postępowanie oskarżonego przed popełnieniem przestępstwa zdaje się nie dostrzegać, iż M. W. był dwukrotnie karany za przestępstwa podobne popełnione w niedługich odstępach czasu, a warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonych wówczas wobec niego kar pozbawienia wolności, nie pozwoliło na osiągnięcie celów prewencyjnych stosowanego środka probacyjnego, a zwłaszcza nie powstrzymało M. W. przed popełnieniem kolejnych występku. Sam fakt, przyznania się oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego, co w ocenie obrońcy znacznie przyczyniło się do skrócenia niniejszego postępowania wobec innych okoliczności nie może rzutować na ocenę zasadności zaskarżonego orzeczenia. Skrucha i przyznanie się do winy stanowią okoliczności łagodzące, jednakże ich roli nie można przeceniać. Postawa oskarżonego nie miała też wcale tak znaczącego wpływu na skrócenie toku postępowania – na co powołuje się Skarżący, zwłaszcza w świetle przekonujących i jasnych dowodów zebranych w toku postępowania przed Sądem I instancji w postaci między innymi protokołu użycia urządzenia kontrolno-pomiarowego na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu, czy też opinii sądowo-psychiatrycznej, jednoznacznie wskazujących stan nietrzeźwości oskarżonego w czasie popełnienia przypisanego mu czynu, jak również to, że był on w stanie upojenia alkoholowego prostego, dlatego też dyspozycje jego poczytalności, w rozumieniu art. 31 kk nie były ani wyłączone ani też w znacznym stopniu ograniczone.

Należy jeszcze podkreślić pewną sprzeczność podniesionych przez Skarżącego wniosków apelacji – postulującego orzeczenie wobec oskarżonego kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności – z zarzutami dotyczącymi obrazy art. 53 kk. Skarżący zdaje się zapominać, że na wysokość orzekanej wobec sprawcy przestępstwa kary ma wpływ stopień społecznej szkodliwości czynu oraz stopień jego zawinienia. Proponowana przez skarżącego kara jest trzykrotnie wyższa od kary orzeczonej przez Sąd Rejonowy zaskarżonym wyrokiem, która według twierdzeń apelującego jest wszak karą niewspółmiernie surową. Stosowanie bądź nie środków probacyjnych pozostaje bez wpływu na wymiar orzekanych kar. Rodzaj i wysokość orzekanej kary zasadniczej i stosowanych środków karnych, następuje zgodnie z dyrektywami ich wymiaru (art. 53 kk i art. 56 kk), a na ich wysokość nie może mieć wpływu ocena, czy w konkretnym przypadku zachodzą warunki do zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Skarżący przechodzi do porządku dziennego, chociaż zarzuca obrazę art. 53 kk, nad dyrektywami wymiaru kary i okolicznościami, przez pryzmat których dokonuje się oceny zachowania oskarżonego w aspekcie stosowanych wobec niego sankcji karnych. Nie ma, a takie wnioski zdaje się stawia skarżący, wśród przyczyn z art. 69 kk postawy M. W., która sprawia, że wymierzając karę powyżej stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia, można stosować środek probacyjny, mimo braku pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego.

Wobec powyższego, przy oczywistym braku podstaw do kwestionowania zasadności i słuszności orzeczenia Sądu Rejonowego, na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 449 kpk i art. 456 kpk, Sąd Odwoławczy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Sąd Okręgowy, korzystając z dyspozycji art. 624 § 1 kpk nie obciążał oskarżonego obowiązkiem poniesienia kosztów postępowania odwoławczego, uznając, że ich uiszczenie przez oskarżonego stanowić będzie dla niego nadmierną dolegliwość. W tym zakresie poniesionymi wydatkami Sąd obciążył Skarb Państwa.

SSO Grzegorz MaciejowskiSSO Andrzej BorekSSO Grażyna Artymiak